

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

03 februarie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Costăș Valentina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 septembrie 2014, în cauza penală în privința lui

***Zaim Dmitri Valeri**, născut la 22 noiembrie 1991, originar din or. Briceni, domiciliat or. Rîșcani, str. Independenței, 52 ap. 25*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță din 09.08.2013 pînă la 17.12.2013

2. în instanța de apel din 13.01.2014 pînă la 24.09.2014

3. în instanța de recurs din 04.12.2014 pînă la 03.02.2015

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț din 17 decembrie 2013 Zaim D.V. a fost achitat de sub învinuirea săvîrșirii infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

Acțiunea civilă înaintată de către Negru Ana Stepan și Dovgani Dmitrii Oleg a fost lăsată fără soluționare, acordînd posibilitate părții interesate să se adreseze în instanța civilă, conform procedurii generale.

Prin aceeași sentință a fost încetat procesul penal în privința lui Gaidău Lilian Tudor, Zmeu Victor Vasile și Rodionov Maxim Vitali învinuiți în săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (2) și art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților, în privința cărora recurs nu a fost declarat.

2. De către organul de urmărire penală, Zaim D.V. a fost învinuit de faptul, că la 24 octombrie 2012, în jurul orei 00.10, prin înțelegere prealabilă și împreună cu Gaidău L.T., Rodionov M.V., Ignatiuc Dmitri Vasili și Zmeu V.V. au pătruns în gospodăria cet. Negru A.S., situată în or. Cupcini, str. Izvorului 10 și continuînd acțiunile sale ilegale îndreptate spre violarea domiciliului, încalcînd art. 29 al Constituției RM, fără consimțământul ultimei au pătruns în locuința acesteia, care se afla împreună cu cet. Dovgani D.O., le-au aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele, peste tot corpul lui Dovgani D.O. și Negru A.S., cauzîndu-le leziuni corporale, care conform raporturilor de expertiză medico-legală nr.06-D și respectiv

07-D din 03.01.2013, au fost calificate ca vătămări corporale ușoare, după care, la cerința părții vătămate de a părăsi locuința au refuzat să plece.

Astfel, acțiunile lui Zaim D.V., de către organul de urmărire penală au fost încadrate în baza art. 179 alin. (2) Cod Penal, *violarea de domiciliu, adică, pătrunderea și rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane, fără consimțământul acesteia și refuzul de a părăsi la cererea ei, săvârșită cu aplicarea violenței.*

3. Sentința menționată a fost contestată cu apel de către:

3.1. Procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Zaim D.V. să fie recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod Penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de amendă, în mărime de 600 unități convenționale. În motivarea apelului, procurorul a invocat dezacordul cu modalitatea de apreciere de către instanța de fond a probelor administrate la dosar, care în opinia părții acuzării demonstrează vinovăția lui Zaim D.V. de cele imputate.

3.2. Partea vătămată Negru A.S., în apelul său a solicitat casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Zaim D.V. să fie recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod Penal, cu admiterea acțiunii civile înaintate, invocând prezența la dosar a probelor ce demonstrează vinovăția lui Zaim D.V. de cele incriminate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 septembrie 2014, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

Instanța de apel a considerat, că instanța de fond dispunând achitarea lui Zaim D.V. de sub învinuirea formulată pe art.179 alin.(2) Cod Penal, pe motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat, a adoptat o hotărâre legală și temeinică, bazată pe întreg ansamblul probant, care cert dovedește nevinovăția lui în comiterea infracțiunii incriminate.

Argumentele invocate în apelurile procurorului și părții vătămate, privind prezența probelor ce dovedesc vinovăția lui Zaim D.V. în comiterea infracțiunii prevăzute de art.179 alin.(2) Cod Penal, în opinia instanței de apel, sînt contradictorii circumstanțelor și împrejurărilor de fapt stabilite de către instanța de fond și cea de apel pe parcursul judecării cauzei.

Instanța de apel a stabilit că instanța de fond corect a stabilit lipsa probelor care ar dovedi vinovăția lui Zaim D.V. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.179 alin.(2) Cod Penal.

Ca urmare, instanța de apel a concluzionat, că apelurile înaintate sunt declarative, ce urmează a fi respinse, deoarece pe caz sunt expuse probe care au fost prezentate în instanța de fond și asupra cărora instanța s-a expus în sentința pronunțată, acestea fiind apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și coroborării lor în ansamblu.

5. Decizia instanței de apel se contestă cu recurs ordinar, de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Costaș V., care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei spre rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, invocând argumente identice cu cele invocate în apel.

6. Persoana achitată Zaim D.V., în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului procurorului, solicitând respingerea acestuia, ca nefondat.

7. Judecând motivele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție concluzionează, că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să-l respingă ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Alin. (4) și (5) ale aceleiași norme prevăd că în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor și instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală. În cazul supus judecării Colegiul constată că, instanța de apel la examinarea apelului declarat a respectat cerințele art. 101 și 414 Cod de procedură penală.

Analizând textul recursului declarat, Colegiul penal lărgit constată că recurentul pune la baza recursului dezacordul cu aprecierea probelor administrate la dosar de către instanța de apel. Aici Colegiul evidențiază că argumentul în cauză a fost invocat și în apel de către partea acuzării, criticându-se aprecierea probelor de către instanța de fond. Astfel, întru expunerea concluziilor sale Colegiul va purcede la verificarea deciziei în cumul cu sentința adoptată pe caz.

Din materialele cauzei se reține că Zaim D.V., de către organul de urmărire penală a fost învinuit, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, *violarea de domiciliu, adică, pătrunderea și rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane, fără consimțământul acesteia și refuzul de a părăsi la cererea ei, săvârșită cu aplicarea violenței*. Instanța de fond l-a achitat pe Zaim D.V. de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat, soluție menținută de către instanța de apel.

Analizând conținutul sentinței, Colegiul constată că, la adoptarea soluției de achitare instanța de fond s-a bazat pe următoarele concluzii privind aprecierea probelor:

- declarațiile inculpatului Rodionov M.V.: „...Nu a văzut dacă Zaim a intrat în gospodărie.” (f.d. 90, v.2);

- declarațiile părții vătămate Negru A.S.: „...Nu pot să spun dacă Zaim a fost în noaptea ceea.” (f.d. 52, v.2);

- declarațiile părții vătămate Dovgani D.O.: „...Statură era asemănătoare cu Zaim, dar fața nu am observat.” (f.d. 54, v.2);

- declarațiile martorului Cazac V.V.: „...Pe Zaim nu l-am văzut în acea seară la Negru Ana.” (f.d. 81-82, v.2);

- declarațiile martorului Testimițeanu M.V.: „... în seara ceea eu nu l-am văzut pe Zaim, el nu a fost cu noi în automobil. Eu n-am văzut pe Zaim în al 2-lea mașină.” (f.d. 84, v.2);

- declarațiile martorului Gabarev G.G.: „...Eu nu am memorizat pe față pe persoanele care au intrat în gospodărie.” (f.d. 83, v.2);

- declarațiile martorului Spataru V.N.: „...în seara ceea eu nu l-am văzut pe Zaim, el nu a fost cu noi în automobil. Eu nu l-am văzut pe Zaim în a 2-a mașină.” (f.d. 84, v.2).

Ca urmare, instanța de fond a conchis că: „Tot odată, instanța de judecată ascultînd declarațiile părților vătămate Negru A.S. și Dovgani D.O. date în cadrul ședințelor de judecată a stabilit, că ultimii nu cunosc dacă în gospodăria și în casa lui Negru A.S. a pătruns și inculpatul Zaim D.V. ... Faptul violării domiciliului de către inculpatul Zaim D.V. n-a fost confirmat nici prin declarațiile martorilor ascultați în ședința de judecată (martorul Spataru V.N. și Cazac V.V.). În ședința de judecată inculpatul Rodionov M.V. a declarat că nu l-a văzut pe Zaim D.V. în ograda părții vătămate... Instanța de judecată consideră, că circumstanțele descrise mai sus pun la îndoială vinovăția inculpatului Zaim D.V. în comiterea infracțiunii respective, deoarece probele acumulate de organul de urmărire penală și studiate în instanța de judecată nu sunt suficiente pentru a identifica inculpatul ca persoana ce a comis infracțiunea descrisă în acuzare”.

Astfel, se constată de către Colegiu, că instanța de fond printr-un examen coroborat al mijloacelor de probă administrate în cauză în cursul urmăririi penale, coroborate cu cele administrate direct și nemijlocit în ședința de judecată, a reținut corect situația de fapt, ca consecință adoptînd o soluție de achitare în privința lui Zaim D.V.

Analizînd conținutul deciziei, Colegiul consideră că, instanța de apel în mod just a considerat că nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de achitare și ca urmare constatînd că, starea de fapt stabilită de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței, concluzie corect susținută de către instanța de apel.

De asemenea, Colegiul atestă că în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel a fost admis demersul părții acuzării, privind reluarea cercetării judecătorești potrivit modului stabilit pentru prima instanță, dispunînd audierea nemijlocită în ședința instanței de apel a părții vătămate Negru A.S., martorului Dovgani D.O., persoanei achitate Zaim D.V. și prezentarea bazei probante scrise, care au considerat-o pertinentă, concludentă și utilă pentru justa soluționare a cauzei.

Conform declarațiilor părții vătămate Negru A.S., date în instanța de apel (f.d.10-181, v.2): „...La față pe Zaim D.V. nu l-a văzut, dar presupune că el a fost în ograda ei.... Când au pătruns persoanele, era întuneric în acel moment. La față nu am avut posibilitate să-i văd... Dar eu din spate l-am văzut pe Zaim, apoi l-am recunoscut”.

În acest context, Colegiul atenționează că deși partea vătămată la etapa urmăririi penale și în instanța de fond a declarat că „Nu pot să spun dacă Zaim a fost în noaptea cea”, la etapa judecării cauzei în apel ea se contrazice, declarând că „La față pe Zaim D.V. nu l-a văzut”, „din spate l-am văzut pe Zaim, apoi l-am recunoscut”, „nu am avut posibilitate să-i văd” etc.

În opinia Colegiului, instanța de apel constatând contradictorialitatea declarațiilor părții vătămate, întemeiat a conchis precum: „Însuși partea vătămată Negru A.S., în ședința instanței de fond a confirmat, că ea nu cunoaște dacă în gospodăria și în casa ei a pătruns și Zaim D.V., au fost mai multe persoane tinere pe care nu le poate recunoaște. Declarațiile părții vătămate în cauză date în ședința instanței de apel, instanța de apel le apreciază critic, din motiv, că contravin celorlalte probe prezente în cauza dată”.

La fel, instanța de apel în consens cu instanța de fond, în mod just a reținut și declarațiile martorului Cazac V., părții vătămate Dovgani D.O. și inculpatului Rodionov M.V., date în ședința instanței de fond, declarații care au fost date citirii de către partea apărării în ședința instanței de apel, care au indicat că nu l-au văzut pe Zaim D.V. în ograda părții vătămate.

În consecință, instanța de apel întemeiat a conchis că, în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, partea acuzării nu a prezentat careva probe ce ar confirma cert coparticiparea lui Zaim D.V. la săvârșirea faptei prejudiciabile incriminate, limitându-se la prezentarea probelor care au fost prezentate instanței de fond și care au fost apreciate și analizate în sentința pronunțată.

Pe această linie de idei, Colegiul consideră că instanța de fond a apreciat just probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza hotărârii, fiind obținute legal, care sânt admisibile și sânt apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de fond a soluționat cazul, examinând toate probele în ansamblu, unele probe fiind motivat respinse, altele acceptate. La aprecierea probelor judecătorii sunt independenți, nefiind legați de opinia altor persoane, iar dezacordul unei părți, în acest sens, nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Colegiul constată că instanța de apel corect a concluzionat precum la caz nu este prezentă nici o discordanță între cele reținute de instanța de fond și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții de cât cea pe care materialul probator o susține.

Astfel, Colegiul menționează că instanța de apel, uzând de dreptul de a verifica legalitatea și temeinicia sentinței atacate, prin efectuarea atât a unei aprecieri proprii asupra veracității fiecărui mijloc de probă în parte, cât și a unei aprecieri de ansamblu a concluziei finale dedusă din totalitatea probelor administrate, și-a format o convingere intimă, proprie cu privire la starea de fapt,

similară cu cea constatată de prima instanță, deducând oportunitatea unei soluții de achitare a lui Zaim D.V.

Cu referire la argumentul recurentului, privind modalitatea de apreciere a probelor, instanța de recurs constată că instanța de apel ținând cont de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele prezentate de către părți, a audiat inculpatul, partea vătămată, a cercetat probele administrate la dosar, dând citire materialelor cauzei, verificându-le și apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, ca urmare corect a menținut starea de fapt stabilită de instanța de fond. În acest context, Colegiul reține că, angajarea răspunderii penale a lui Zaim D.V. nu se poate dispune doar în baza datelor probabile și nu probe certe, așa cum cer rigorile procesului penal pentru a dispune condamnarea unei persoane. Ca rezultat pentru considerentele de fapt și de drept expuse, Colegiul va menține soluția de achitare a instanței de fond și de apel în privința lui Zaim D.V., ca o consecință directă a lipsei probelor în sensul învinuirii înaintate.

În concluzie, Colegiul atestă că, criticele procurorului referitoare la greșita achitare a lui Zaim D.V., sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, nu sunt întemeiate și nu pot determina adoptarea unei soluții contrare celei adoptate de instanța de fond și menținută de instanța de apel.

Procurorul și-a bazat recursul declarat pe temeiul de casare prevăzut de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce prevede că o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia atacată nu cuprinde motivele invocate pe care se întemeiază soluția.

În acest aspect Colegiul penal lărgit remarcă faptul că, temeiul invocat de recurent *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel”* nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel respectând prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate. Mai mult ca atât, Colegiul atenționează asupra faptului că, deși temeiul dat a fost indicat în recurs, însă recurentul nu a menționat explicit, asupra cărui motiv invocat în cererile de apel, Curtea de Apel nu s-a pronunțat în decizia adoptată.

Nici, temeiul invocat de recurent precum *„hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția”* nu persistă la caz, dat fiind faptul că, respectându-se prevederile art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, hotărârea adoptată de către instanța de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus la respingerea apelurilor declarate, precum și motivele adoptării soluției date.

În acest context, Colegiul penal concluzionează că argumentele invocate de către procuror în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce determină incontestabil concluzia de respingere a recursului ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii contestate.

8. În conformitate cu prevederile art. 434 - 435 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Costăș Valentina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 septembrie 2014, în cauza penală în privința lui **Zaim Dmitri Valeri**, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 17 februarie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun